

РЕШЕНИЕ

№ 338

гр. София, 10.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, NO XIV ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на шести декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Андрей Ангелов

Членове: Мирослав Г. Георгиев
Кристина Гюрова

при участието на секретаря Даниела Д. Генчева
като разгледа докладваното от Кристина Гюрова Въззивно наказателно дело от частен характер № 20211100602285 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда № 20239264 от 29.10.2020 г., постановена по НЧХД № 7063/2018 г. по описа на СРС, Наказателно отделение, 100 състав, подсъдимият СТ. Б. Т. е признат за невинен в това, че на 05.04.2018 г. в град София, в предаването „Д.З.“ по БНТ-1, чрез израза „К.“, използван в изреченията: „Те са били двама или трима в килията, ако за третия е било вярно, че е Е.М. – К., силно се съмнявам, че точно той ще докладва каквото и да е било“ и „Използват всякакви механизми за забавяне на процеса, за протакане, шиканиране с многобройни жалби, отводи, така, че едва ли К. ще каже такова нещо“, да е казал нещо унижително за честта и достойнството на Е.М. в негово присъствие и обидата да е нанесена публично и да е разпространена по друг начин /по телевизията/, поради което и на основание чл. 304 НПК, е оправдан по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 148, ал. 1, т. 1 и т. 2 вр. чл. 146, ал. 1 НК. С присъдата, съдът е признал подсъдимия СТ. Б. Т. за невинен в това, че на 05.04.2018 г. в град София, в предаването „Д.З.“ по БНТ-1, чрез израза „К.“, използван в изреченията: „Те са били двама или трима в килията, ако за третия е било вярно, че е Е.М. – К., силно се съмнявам, че точно той ще докладва каквото и да е било“ и „Използват всякакви механизми за забавяне на процеса, за протакане, шиканиране с многобройни жалби, отводи, така, че едва ли К. ще каже такова нещо“, да е разгласил позорни обстоятелства за Е.М. и клеветата да е извършена публично и да е

разпространена по друг начин /по телевизията/, поради което и на основание чл. 304 НПК го е оправдал по повдигнатото обвинение за извършено престъпление по чл. 148, ал. 2 вр. ал. 1, т. 1 и т. 2 вр. чл. 147, ал. 1 НК.

На основание чл. 190, ал. 1 НПК съдът е осъдил частния тъжител ЕМ. Д. М. да заплати по сметка на СРС направените по делото разноски, в размер на 400 лв., както и да заплати в полза на подсъдимия СТ. Б. Т. сумата от 1000 лв., представляваща сторени от него разноски за адвокатско възнаграждение.

Срещу присъдата, в законоустановения срок по чл. 319, ал. 1 НПК, е постъпила въззивна жалба, с вх. № 21057586/30.10.2020 г., от адв. И.Ю., служебен повереник на частния тъжител ЕМ. Д. М., в която се излагат доводи за неправилност на атакувания акт. Посочва се, че първоинстанционният съд е постановил присъдата при допуснати нарушения на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Иска се присъдата да бъде отменена и подсъдимият да бъде признат за виновен по повдигнатото му с частната тъжба обвинение за престъпление по чл. 148, ал. 1, т. 1 и т. 2 вр. чл. 146, ал. 1 НК и по чл. 148, ал. 2 вр. ал. 1, т. 1 и т. 2 вр. чл. 147, ал. 1 НК.

В закрито заседание на 23.06.2021 г. въззивният съд, по реда на чл. 327 НПК, е преценил, че за правилното изясняване на обстоятелствата по делото не се налага провеждането на съдебно следствие във въззивната инстанция.

Пред въззивния съд представителят на частния тъжител поддържа депозираната въззивна жалба, като излага съображения, че в хода на първоинстанционното съдебно производство по категоричен начин е установено, че подсъдимият е осъществил от обективна и от субективна страна състава на престъпленията, за които са му повдигнати обвинения. Сочи, че по делото е доказано, че подсъдимият е заявил инкриминираните с тъжбата твърдения, в които от една страна, е използвал по отношение на частния тъжител обидното обръщение „К.“, а от друга, е заявил позорни по негов адрес обстоятелства, че тъжителят е използвал всякакви механизми за забавяне на процеса, за протакане, шиканиране с многобройни жалби и отводи. Акцентираща, че от поведението на подсъдимия е видно желанието му да обиди и наклевети тъжителя, както и че на подсъдимия, като лице, изпълняващо професията журналист, са му известни трите имена на тъжителя, с които последният е следвало да назове тъжителя в предаването „Д.З.“ по БНТ-1, което обаче той умишлено не е сторил, а е целял да го обиди и наклевети. Твърди се, че обстоятелството, че частният тъжител е потърсил правата си по съдебен ред, не дава право на подсъдимия да разгласява неверни твърдения, че Е.М. е използвал всякакви механизми за забавяне на процеса, за протакане, шиканиране с многобройни жалби и отводи, с цел да го представи пред обществото като личност, търсеща начини да злоупотребява с правата си и да бави процеса по делото. В заключение се излага, че частният тъжител е упражнил свои конституционнотакрепени, законоустановени и признати от

международните договори права, поради което и подсъдимият следва да понесе отговорност за заявените от него обидни и клеветнически твърдения по адрес на тържителя. С оглед изложеното се моли присъдата да бъде отменена, като подсъдимият бъде признат за виновен по обвинението по чл. 148, ал. 1, т. 1 и т. 2 вр. чл. 146, ал. 1 НК и по чл. 148, ал. 2 вр. ал. 1, т. 1 и т. 2 вр. чл. 147, ал. 1 НК.

Частният тържител ЕМ. Д. М. моли съда присъдата на районния съд да бъде отменена, а подсъдимият Т. признат за виновен по предявените му с тържбата обвинения. Счита, че по делото по безспорен начин е доказано, че на инкриминираните дата и място, подсъдимият му е нанесъл обида, наричайки го „К.“, с цел да унизи и компроментира неговата личност. Сочи, че използваният от подсъдимото лице израз „К.“ представлява тежка обида, която нарушава достойнството на тържителя, като Т. е лицето, създало това прозвище на жалбоподателя, което всъщност последният няма. В тази връзка излага, че никога не е наричан по този начин, ето защо оприличаването му с животно крокодил за него представлява жестока обида, която се приема тежко от тържителя, и няма човек, който не би се засегнал ако бъде наречен така. Поддържа, че посредством употребения епитет „К.“ се накърняват, както конституционозакрепените му права, така и тези, гарантирани от международните договори, в частност твърди, че са нарушени чл. 3 и чл. 10, пар. 2 от ЕКЗПЧОС, чл. 1 и чл. 4 от Хартата на ЕС, и чл. 14, пар. 1 от Международния пакт за граждански и политически права. Твърди, че присъдата на първоинстанционния съд е неетивизирана, доказателствата по делото са тълкувани превратно, а също и че е нарушен чл. 6, пар. 1 от ЕКЗПЧОС. В заключение прави искане подсъдимият да бъде признат за виновен по повдигнатите му обвинения.

Защитникът на подсъдимия - адв. А.У., поддържа, че атакуваният първоинстанционен акт е правилен и законосъобразен, а депозираната срещу него жалба неоснователна. Счита, че присъдата е мотивирана, като в нея са обсъдени и взети предвид всички събрани по делото доказателства, поради което същата не страда от сочените от тържителя пороци. Правилно, според защитата, СРС е стигнал до извода, че не се доказва умисъл от страна на подсъдимия в извършване на инкриминираните с тържбата престъпления. Сочи, че по делото са събрани множество доказателства по отношение прякора на частния тържител, които не са оспорени от него. Излага, че по делото по безспорен и категоричен начин е доказано, че подсъдимият е използвал прякора на тържителя единствено, за да се улесни възприемането на неговата личност от зрителите на предаването. Моли присъдата на първия съд да бъде потвърдена.

Подсъдимият СТ. Б. Т. поддържа казаното от защитника си, като в последната си дума моли оправдателната присъда на първостепенния съд да бъде потвърдена.

Въззивният съдебен състав, след оценка на събрания от първостепенния съд доказателствен материал и след като обсъди доводите в жалбата, както и тези,

изложени от страните в съдебно заседание, в съответствие с чл. 314 НПК, провери изцяло правилността на атакуваната присъда и прецени, че тя е правилна и не са налице основания за нейната отмяна или изменение.

В производството пред първоинстанционния съд правилно е изяснена фактическата обстановка по делото. Същата по категоричен начин се установява от събрания доказателствен материал - гласните и писмени доказателства и доказателствени средства и експертно заключение. Въззивният съд установи, че по делото са събрани всички обективно възможни и относими доказателства, които позволяват правилно изясняване на релевантната фактическа обстановка. Събраните доказателствени източници са били обсъдени поотделно и в съвкупност, като са ценени съобразно действителния им смисъл и съдържание, при спазване на правилата на формалната логика, след като преди това са съпоставени и с останалата доказателствена маса. Въззивният съдебен състав приема за установени фактите, изложени в мотивите на обжалваната присъда, а именно:

Подсъдимият СТ. Б. Т. е роден на 10.08.1968 г. в гр. София, българин, български гражданин, неосъждан, женен, с висше образование, трудово ангажиран, живущ в гр. София, бул. ****, ЕГН *****.

Същият е журналист от около двадесет и осем години - репортер, който се занимава с криминални разследвания.

Съгласно писмо от СДВР, Отдел „Български документи за самоличност” – за лицето ЕМ. Д. М., ЕГН ***** има данни за издадени две лични карти и паспорт, като имената по всички документи са ЕМ. Д. М.. В Отдел „БДС” не разполагат с информация за прякори на лицето.

Съгласно писмо от ГД „Национална полиция” - лицето ЕМ. Д. М., ЕГН ***** , роден в гр. София, към 04.05.2020 г. има извършени следните полицейски регистрации по смисъла на чл. 68, ал. 1 от ЗМВР: регистрация № 2999/25.06.1981 г. на РУ Кремиковци - СГУ за престъпление по чл. 195 от НК. след.дело № 76/1981 г.; регистрация № 6429/13.06.1983 г. (системно генериран номер 404000406) на 04 РУ - СДВР за престъпление по чл. 195 от НК (кражба на части от мотори в Мототехника - София); регистрация № 3318/07.12.1983 г. на 08 РУ - СДВР, взломна кражба от склад; регистрация № 3346/27.03.1984 г. на 08 РУ – СДВР, кражба налично имущество; регистрация № 1587/10.12.1997 г. на НСлС (системно генериран № 460000003/10.12.1997 г. за престъпление по чл. 339. ал.2 от НК. след.дело № 184/1997 г.; регистрация № 1068/25.07.1998 г. на 07 РУ - СДВР за престъпление по чл. 195 от НК; допълнителна регистрация № 1068/26.07.1998 г. (системно генериран номер 407000791) на 07 РУ – СДВР за престъпление по чл. 346 от НК - противозаконно отнемане на МПС; регистрация № 25771/24.11.2013 г. на 05 РУ - СДВР за престъпление по чл. 198. ал. I от НК, ДП № 2085/2012 г. по описа на 05 РУ – СДВР;

регистрация № 5236/13.01.2014 г. на 07 РУ - СДВР за престъпление по чл. 321, чл. 199, чл. 116, вр. чл. 18 от НК, ДП № 375/2013 г. по описа на ГДНП. За същото лице в информационните фондове и системи на МВР са въведи данни за следните прякори, с които е бил известен: „К.“, „Круки“, „К.“ и „Крокодил“.

Съгласно писмо от „Връзки с обществеността“ при СРС - публикувани прессъобщения на страницата на СРС - <http://srs.justice.bg>, отнасящи се до ЕМ. Д. М., не са открити от 2014 г. до днес. Единствено в архив от 2013 г. и 2014 г. са открити следните прессъобщения:

„106-ти състав на СРС, с председател М.П., на 19 декември 2013 г., не уважи искане на СРП за налагане на мярка за неотклонение „задържане под стража“ на Е.М. (К.), обвинен в това, че на 22. 07. 2010 г., около 23.45 часа, в бензиностанция ОМВ, в София, в съучастие с двама неизвестни по делото лица, е отнел сумата от 5440 лева, с намерение да ги присвои. Използвал сила и заплахата с огнестрелно оръжие, (чл. 198, ал.1, вр.чл.20, ал.2 от НК). Съдът не наложи никаква мярка за процесуална принуда на М. и нареди да бъде незабавно освободен. В мотивите си съдът констатира, че няма обосновано предположение Е.М. да е участвал в грабежа, за който е обвинен. Доказателства в подкрепа на обвинението има само в разпита на един свидетел с тайна самоличност, а свидетели на престъплението са общо 11 души. Показанията на анонимния свидетел са непоследователни, алогични и вътрешно противоречиви. Той сочи, че е видял в бензиностанцията двама маскирани мъже с качулки, единият от тях е „разпознал“ като М. по осанката - стойка, телосложение и походка. Разпознаване на човек само по осанка, според съда обаче, не може да бъде еднозначно, поради което е недопустимо. Освен това, всички останали свидетели са единомисленици, че нападателите са били трима. Двама от очевидците заявяват, че мъжът, за който обвинението твърди, че е М. е изкрещал: „Лягайте долу, всички на земята“. Анонимният свидетел пък заявява в разпита си пред съдия, че двамата нападатели не са разговаряли изобщо. Съдът не кредитира неговите показания, както и показанията на полицаия, който заявява, че е разпознал М. като извършител на грабежа след като е видял записите от охранителните камери на бензиностанцията. Техническата експертиза на тези видеозаписи сочи, че в тях има изображения на хора само в много далечен план. Виждат се дребни фигури с качулки и маски и не си личат никакви характерни индивидуални белези. Според изричната разпоредба на НПК, обвинението и присъдата не могат да се основават само на показания на анонимни свидетели и полицейски служители под прикритие. Съдът прие още, че е спорно, че нападателите са били въоръжени, защото няма доказателства, че оръжието, което са носели е било истинско. М. се води неосъждан, макар и съден. От години живее на постоянния си адрес, има трайни семейни отношения и документи за самоличност. Бил е обявен за общонационално издирване, но няма доказателства, че е бил уведомен официално, че срещу него се водят разследвания. Поради това, съдът прецени, че няма опасност М. да

се опита да осуети развоя на заведените срещу него наказателни производства, да се укрие или да извърши друго престъпление. При жалба или протест, делото пред СГС е насрочено за 3 януари 2014 г., от 10 часа.

В писмото е посочена и втора публикация:

„98-ми състав на СРС, с председател М.Л., днес - 27 ноември 2013 г. уважи искането на СРП за налагане на мярка за неотклонение задържане под стража на Е.М. (К.), обвинен в това, че на 21 август 2012 г., в 23.50 часа, в гр. Бухово е извършил грабеж на бензиностанция, отнел 1470 лева. (чл.198, ал.1). Съдът остави М. в ареста с мотивите, че има обосновано предположение той да извършил деянието, в което е обвинен. Обоснованото предположение се подкрепя от показанията на двама свидетели. Съдът прие, че има опасност М. да извърши друго престъпление, той е реабилитиран, но е осъждан многократно в периода от 1984 - 1990 г., като последното му осъждане е от 2006 г. Прие още, че той е личност с висока обществена опасност. М. има постоянен адрес и лични документи, но според съда, има опасност той да се укрие, тъй като през 2012 г. е обявен за общонационално издирване, а е заловен наскоро. Срещу него се водят още четири досъдебни производства. При жалба или протест, делото пред СТС е насрочено за 29.11.2013 г., от 10 часа.

Съгласно писмо от МВР, Дирекция „Пресцентър и връзки с обществеността” - през 2017 г. е била извършена актуализация на уеб страницата и информация, публикувана преди 2010 г., не е налична. Съгласно приложената към писмото разпечатка от сайта на МВР през 2013 г. е публикувана следната информация:

„Издирван от 2009 г. е задържан при специализирана полицейска операция”

24 ноември 2013 г.

„В операцията са участвали служители на Главна дирекция „Национална полиция”, ОДМВР – София и Специализирания отряд за борба с тероризма /СОБТ/. Задържаният е Е. М., известен с прякора К.. Той е издирван от декември 2009 г. Действията по разследването продължават”.

На 18.12.2009 г. на сайта на „Фрогнюз” била публикувана статия, озаглавена „Щерката на К.: Бедни сме, лъжат, че татко е бандит” с анонс „В кремиковското училище, където баща ми е учил – Е. се римува с Крокодил. Така Г., дъщеря на издирвания от три дни от МВР Е.М. обясни как се е появил прякорът К.”.

На 24.11.2013 г. на сайта на „Дневник” била публикувана статия, озаглавена „Полицията задържа издирвания от 2009 г. Е.М. – К.”.

На същата дата на сайта на „Сега” била публикувана статия, озаглавена „След 4 години издирване барети заловиха К.”.

На 23 юли 2014 г. на сайта на „Труд” била публикувана статия, озаглавена „К.

остава в килия”.

На 10.01.2018 г. на сайта на „Блиц” била публикувана статия със следния анонс „Само в БЛИЦ! Защитени свидетели, полицаи и прокурори в паника за живота си от пускането на К.! Съдията, който го помилва, даде свобода и на Й.К.”.

На същата дата на сайта на „24 часа” била публикувана статия, озаглавена „К. води над 600 дела срещу магистрати, отправя сексуални закани към съдийка”.

На 05.12.2019 г. на сайта на ВКС е публикувана информация относно насрочените за разглеждане дела с обществен интерес във ВКС до края на месец декември.

Като насрочено на дата 06.12.2019 г. е посочено наказателно дело № 1018/2019 г. /срещу Е. М., Л. Л., Е. П и М. Д, известни като „Бандата на К.”, по обвинение за участие в организирана престъпна група, отвлечение, опит за убийство, грабеж и палеж/.

Тъжителят М. и свидетелят М. П. се познават от около 2000 година. След като започнали да се появяват публикации в медиите относно Е.М., където същият бил индивидуализиран освен с имената си, и с израза „К.”, М. П. и М. разговаряли за тях, като Е.М. се оплакал, че се чувства засегнат, че го наричат по този начин.

Впоследствие по време на пребиваването на тъжителя в затвора в гр. София, където към момента пребивава и свидетелят М. П., хората там се обръщали към него по следния начин: „бате Е.”, „господин М.”, „чичо Е.”.

На 05.04.2018 г. по БНТ – 1 било излъчено предаването „Д.З.”.

Водещ на предаването бил свидетелят И.Н., а гости били К.З. и подсъдимият С.Т.. Поводът за гостуването на З. и Т. било бягството на В.П. от СЦЗ.

По време на предаването била проведена беседа между водещия и гостите, която била със следното съдържание:

Водещ: „Следват новините с Б.Ч., а след това в студиото влизат К.З. и С.Т.. В.П. е с богато криминално минало и стар познайник на полицията. Излежава една присъда за убийство, след нея направи опит за убийство на двама полицаи - двойно убийство. Отвлечение и грабеж. Известен е като особено комбинативен и докато излежава една от присъдите си, дори става студент, за да спечели точки и да излезе от затвора предсрочно, заради добро поведение. Добро утро на К.З. - бивш началник на издирвания в МВР, който успява да задържи П. няколко пъти, когато той се укрива и на С.Т., мой колега, журналист, разследващ и съдебно криминален журналист. Добре дошли!”

Кр. З.: „Здравейте. Добро утро”.

Ст. Т.: „Добро утро”.

Водещ: „Изненада ли ви с нещо бягството или това можеше да се очаква от П.?”.

Кр.З.: „Не е изненада. Това е едно организирано бягство, по всичко личи. След като има определен канал да му бъде вкарано вътре в затвора оръжие, GSM, да е създал организация, да го чака кола в определен час и бързо да напусне. Той е един изключително брутален, агресивен и много хитър и лукав, така че добре го е организирал. Явно има сериозни слабости и по организацията вътре по пропускателния режим и по организацията вътре в затвора, за да се стигне до бягството”.

Водещ: „Няма ли обаче особени пропуски в оперативната дейност, защото това да се организира и да не се засече не е ...”.

Ст. Т.: „Очевидно има. След като това е факт, след като бягството на П. е факт и след като вече два дни не може да бъде открит, министъра вчера на вътрешните работи господин Р. каза, че имало сигнали в миналата година, доколкото разбрах. После от обясненията, проверявани са тогава, пък нищо не е станало. Очевидно този човек, както каза господин З., е опасен ум. Как да го кажа, ако може да използвам тази и този израз, планирал хладнокръвно всичко. Има нещо друго, което държа да отбележа. Очевидно П. играе ва банк, защото той много добре знае. След това бягство с присъда от 32 години след това бягство, нападение на надзиратели, стрелба, той няма да излезе повече от затвора, ако бъде заловен”.

Водещ: „Не е само това, той чака да му излезе присъдата за двойното убийство, което най-вероятно ще бъде доживот без право на замяна”.

Ст. Т.: „Доживот, защото той е рецидивист. Точно така. Така, че той играе «ва банк» и е преценил всички възможности, за да осъществи това бягство посред бял ден от централния софийски затвор, в центъра на София, по този начин организиран”.

Водещ: „Сега, той е много отмъстителен, бих казал аз. Има сериозни данни, че съдии и прокурори, които работят по делото, което е в момента за двойното убийство, са били заплашвани от него. Колегите от 24 часа пишат че той, .. че бизнесмен заплашван от П. е финансирал цялата тази работа с бягството”.

Кр. З.: „Господин Н., това всичко е въпрос на доказване. Това доста се тиражира от няколко дни, за този бизнесмен, но той като характер действително е много жесток и отмъстителен, но след като той има за първото си убийство, когато влиза в едно чейндж бюро в Пловдив и с един метален винкел убива по най-жесток начин мъжа и жената собственици на това чейндж бюро и ограбва валутата. Мисля, че беше около 300 долара. Представете си за 300 долара два човешки живота! Тогава получава от пловдивския окръжен съд и потвърдено от по-горните инстанции 20-годишна присъда. От тази 20-годишна присъда, той излежава за добро поведение в кавички разбира се, само шест години. Вижте, тука се губи до известна степен и мотивацията. Колко труд ...”.

Водещ: „Коя година беше убийството в Пловдив? Помните ли?”

Кр. З.: „Ами, убийството в Пловдив мисля, че беше 96-та година. 96-та година! Документирана е неговата престъпна дейност. Обявен за издирване, колко ресурс, колко средства, колко служители са работили и след като той толкова бързо излиза от затвора. Ето тук част от служителите губят до известна степен своята мотивация за работа, защото той, на него на П. и такива като него, естественото място и среда им е в затвора. Той излиза за шест години, върши нови престъпления. След това с един негов съкилийник през 2011 година влизат в едно за Хелоуин, слагат маски на Хелоуин влизат в едно златарско ателие в Пловдив и ограбват ...”

Водец: „В Ботевград”.

Кр.З.: „В Ботевград и ограбват около един килограм и нещо злато. Бягат. Отвънка попадат на едни цивилни полицаи, те се опитват да ги задържат, не могат. Той стреля пак въоръжен с незаконно притежавано оръжие. По-нататък ги засича една полицейска кола, стрелят и по полицейската кола и бягат. Значи, тука може да видим неговия профил многократно, че колко е комбинативен колко е ... Не се съобразява с нищо, може да употреби оръжие по всяко време така, че ако сега най-тежкото наказание, което е предвидено по нашия Наказателен кодекс, е доживотна присъда без право на замяна. Но, аз си задавам въпроса, ако съществуваше смъртното наказание, такива като П. и самия него, дали щяха да извършат толкова брутални убийства, като знаят какво ги чака, че тях ще ги постигне същата съдба. Но, има и нещо друго. И тази и това наказание доживотна присъда без право на замяна много рядко го дават съдийските състави в България”.

Водец: „Е, 20 години за двойно убийство, нали? И то, обаче как да си обясним има ли според теб подценяване на характер на П.. При всичките тези данни, с които затворническата администрация все пак разполага, когато той влиза в централния софийски затвор?”

Ст. Т.: „Трябва този човек да бъде да бъде наблюдаван, да бъде контролиран, защото той е опасен рецидивист, както каза и господин З., и това е от досието му е видно, след толкова тежки престъпления извършени, не става дума за някакъв крадец кокошкар, а става дума за опасен рецидивист, който през цялото време е на свобода и извършва престъпление. Нали, беше като каза той за убийство в сара ... в саравското бюро за въоръжения грабеж с отвлечане на семейство, стрелба по полицаи, задържан и за убийството на двамата братя в Ботевград. Този човек трябва да бъде контролиран и по, по-сериозно. Сега дали това е факт, аз не мога да знам, но факт, факт е, че П. успя да избяга по този начин, зрелищен ...”.

Водец: „Факт е, че са го оставили в обща килия, не е бил изолиран в самостоятелна!”

Ст. Т.: „Точно така. Сега, там в затворите проблемите са много. Тука преди нас

говори зам министъра на правосъдието. Комплексни са нещата, нали за самия Централен софийски затвор, който е на 100 години, абсолютно неподходящ вече, нали това многократно е говорено. Имаше идеи за нов затвор да се стои някъде край София, защото да се съгласим, че ако затвора беше извън населено място, охранявани по друго, много трудно П. щеше да успее да се измъкне по този начин от затвора със съучастника си. Проблемите на надзирателите, протестите и ниското заплащане. През декември прокуратурата публикува един, един доклад, една проверка разпоредена от главния прокурор, когато се оказа, че на 102-ма затворници има един надзирател. Нали разбирате, че това как ще контролират те П., като те не могат да контролират те въобще целия поток там от затворници, който е в централния софийски затвор или на други места”. Оперативната работа очевидно куца. Има пропуски! Сега аз не мога, не съм разследващ, не мога да кажа дали има корупция, но няма друго обяснение. Освен това, че П. успял да се сдобие с оръжие и са и съучастника му с нож, а П. с огнестрелно оръжие. Как, кой, как ще се внесе това нещо в затвора? Ако това е възможно, няма какво да говориме. Очевидно да!”

Водещ: „Еми, ето обясни заместник министъра не могат да сложат тапи, защото ще се затапят комуникациите на целия квартал.”

Ст. Т.: „Не знам какво ще затапят, ама ... Публична тайна е, многократно е публикувано в медиите, че срещу заплащане затворените може да си осигурят всякакъв комфорт в затвора — джигерии, проститутки, оръжие, наркотици. Няма какво да се заблуждаваме. Очевидно това е факт. По този начин вероятно и П. се е сдобил с оръжие. Казвам вероятно. Нека проверката да покаже”.

Водещ: „През 2011-та се укриваше около 12 дни, ако не ме лъже паметта”.

Ст. Т.: „Седемнадесет”.

Кр.З.: „Седемнадесет. Седемнадесет дни се укриваше, след което му е взета постоянна мярка задържане под стража. Апелативният съд го променя мярката от задържане под стража в домашен арест, за да си лекува очите. Имал проблем с някакво заболяване на очите”.

Водещ: „Спомняме си това решение, да”.

Кр.З.: „След което, той не спазва тази мярка да не напуска дома си и излиза. В центъра на Ботевград среща двама братя от ромски произход. Тогава беше сигнала, че нещо са се скарали за дрога, но пак подчертавам тука неговия жесток и отмъстителен характер. Той изважда незаконно притежавано оръжие и в центъра на Ботевград ги убива и двамата братя. Ако не му беше променена мярката, мярката му е променила апелативния съд с тези мотиви за лечение. Ако не му беше променил мярката, тези момчета, бяха твърде млади тогава, щяха да са живи и здрави. Ето тези, тази тези ...”

Водещ: „И сега вие тръгвате отново по следните му?”

Кр. З.: „Отново последните отново ресурс отново обявен за национално издирване ...”

Водещ: „Колко време го издирвахте тогава, май вече беше месеци?”

Кр. З.: „Некаде около месец беше. Беше обявен за национално издирване и беше заловен. Но, той и и друг случай има, при който пак е обявен за издирване за национално и в района на Осиковска лъкавица се движи с една раница, като турист. Патрул на районното полицейско управление в Ботевград го настига. Те не знаят, че е той, но виждат лице със странно поведение. Спират до него. Казват му, дайте си документите, ако обичате за проверка за вашата самоличност. Той бърка, вади оръжие, пистолет, отново незаконно притежаван, не разбира се. Той никога не е имал законно. Закара ги, държи ги на прицел двамата полицаи. Кара ги да легнат на тротоара. Те залягат, той ги държи на прицел. На единия полицаи му разглобява пистолета и го хвърля в канавката”.

Водещ: „С една ръка?”

Кр. З.: „С една ръка! С другата ръка ги държи на прицел. Отдалечава се, качва се в полицейската кола. Каква наглост, какво нахалство! Потегля с полицейската кола и ги изоставя на пътя. Тогава отива до местността Зелин. Това е в Ботевград и започва да се укрива в Балкана, който много така непроходим и и трудно може да бъде заловен, но въпреки всичко полицаите направиха тогава всичко възможно и и служителите от издирването, и пак беше заловен, и пак беше документира неговата престъпна дейност. Но, докога такива като него ще са на свобода и ще вършат нови престъпления и то тежки криминални престъпления. Ето сега и това е това е също да избягаш от тая централния затвор, а и вътре да стреляш. Той стреля там по охранителите.”

Водещ: „Където охранителите дори нямат право да имат оръжие!”

Кр. З.: „А те нямат право! Ама дори и да имат, тука пак изпадам в неизбежната отбрана, когато толкова се говори напоследък, която не е променяна с години. От 70-та година е закона за неизбежната отбрана. Служителите винаги при тази неизбежна отбрана, винаги са на ръба, винаги се движат по ръба и винаги в повечето случаи са виновни. Но, но те не са могли да използват там оръжие, а той не стреля по тях. Той стреля около тях, за да даде, да направи един смут, да направи едно напрежение, те да се притеснят, което е станало. И той е напуснал затвора”.

Водещ: „Не стреля на месо! Това прави впечатление в случая. Стреля около тях, така че да ги изплаши, но не и да ги ...”

Ст. Т.: „Да ги изплаши, да създаде паника и да може да се измъкне, както винаги става. Очевидно добре планирано. Всичко това нещо това е подготовката е от месеци на този човек. Той си избира съучастниците. По принцип е вълк единак, но си избира съучастниците, които които пък после лесно може да се раздели. Предните примери

той винаги досега е участвал, нападал със съучастници. Никога не е действал сам, но по принцип той, той ... Така казват, че много добър манипулатор, умее да контролира хората, с които действа и е като лидер, така че П. според мене е планирал всичко това нещо това зрелищно бягство и в края на краищата успя. Дали ще успее сега полиция да го хване? Би било добре такъв човек да не е на свобода, според мен, защото досега говорихме за неговата богата криминална биография от извършване на тежки престъпления. Пак повтарям! Той не е крадец на кокошки. Би било добре да бъде хванат, ако не се измъкнал в чужбина, както го направиха двамата бегълци през 2014 година, които вчера се оказа, че единият в Португалия, Лисабон, а другият Великобритания и са успели да се измъкнат през канал, през гръцката граница. Дано бъде, бъде хванат той и както и другия. Другият също е ... другият също е опасен рецидивист убиец осъден на 26 години затвор. Такива хора не трябва да са на свобода.”

Водещ: „За случая, обаче за колегите ви в МВР, защото няма бивши, както се казва, какво е важно при това издирване? А според вас П. колкото и да е комбинативен, и той си има своите слаби страни”.

Кр. 3.: „Аз мисля, че служителите на МВР са добре подготвени и мотивирани и след провеждането на такива мащабни оперативно- издирвателни и заградителни мероприятия, П. и неговият съучастник ще бъдат задържани. Няма да има тази възможност да напуснат страната. Да, ще се укриват известно време, но ще бъдат задържани. Но тук въпросът опира и до нещо друго. В затворите имаше оперативни работници и сега ги има. Явно е понижена, занижена оперативната работа, защото ...”

Водещ: „За да не знаят, засекат това по оперативен начин е то е очевидно”.

Кр. 3.: „Да, но нали са оперативни работници и тяхната дейност и именно в това се състои, да долавят сигнали основно за затворници или лишени от свобода, да не употребявам други термини, лишени от свобода, които имат намерение да бягат, да организират бягство, да долавя тия сигнали, за да може да се докладва на по-горното ръководство, да се вземат мерки да не бъде да бъде осуетено това бягството и други сигнали да се, да не се вкарва вътре дрога, забранени неща. Ето, факта, че е вкарано оръжие и никой от ръководството на затвора не е разбрал, значи оперативната работа там е изключително била занижена. Да няма кой да, не говоря сега дали е сътрудник дали е някакво друго лице по някакъв начин да е създадена организация бързо и сигнали да се докладват, за да може своевременно да се вземат мерки. Факта, че той е имало канал и вътре му е вкарано оръжие, GSM, посредством който той толкова е организирал бързо това бягство, е достатъчно показател, показателен, че не е имало информация в ръководството на затвора и така нали от надзорителите нагоре по йерархията до по-големите началници да се разбере, че този човек замисля такова нещо. Да се долавят тези сигнали тука ...”

Водещ: „Като казвате обаче, че той е успял с една ръка да разглоби пистолета на

полицая, на мен доста логично ми звучи версията и на М.О., че това оръжие е внесено на части”.

Кр. З.: „По безспорен начин!”

Ст. Т.: „Много е възможно. Напълно е възможно. Но самият факт, че се внася огнестрелно оръжие в затвора, че тоя човек може с него да убие надзирател, може да убие някой от служителите там.”

Водещ: „А, как ще обяснявате това, че никой от неговите съкилийници не е казал. Знаем, че ... твърди се от заместник-министъра, че нямат право по закон на такъв тип дейност, но знаем, че в затворите има затворници и чиято, които са така добре, в добри отношения с ръководството и докладват такива случаи. Това няма как да е останало само между П. и неговият съучастник”.

Ст. Т.: „Аз не знам. Мисля, че те са били двама или трима в килията, ако за третия е вярно, че е Е.М. - К., силно се съмнявам, че точно той ще докладва каквото и да е било. Той е като копие на П. и той беше издирван години наред. Това е един от най-страшните магистрални бандити в страната. На въоръжени грабежи”.

Кр. З.: „На въоръжени грабежи”.

Ст. Т.: „Два пъти участва в престрелка с полицията, с ранен полицай на магистрала Хемус. Този човек едва ли ще храни никакви топли чувства към администрацията на затвора или към полицията. Беше издирван няколко години и изчезна, мисля, че четири. Изчезна. Беше задържан 2014 година. Той е човека, който в съда заплашва полицаите лично - виждал съм го с очите си и на дела в Специализирания съд заплашва съдията, заплашва прокурора. Добре изучил тънкостите на правото, той можем да кажем, че вече и като П. те са като професори по право, по наказателен кодекс, наказателно право. Използват всякакви механизми за забавяне на процеса, за протакане, шиканиране с многобройни жалби отводи, така, че едва ли К. ще е човека, който ще каже такова нещо”.

Водещ: „И понеже г-н З. добре познава и К., освен П., аз не мога да си представя как е възможно една затворническа администрация да реши, че ще настанят П., К. и К. в една килия? Защото те имат, г-н З. достъп до абсолютно цялата информация за тези хора”.

Кр. З.: „Да. Значи преди едно лице да влезе в затвора за излежаване на присъда лишаване от свобода, му е изготвена една характеристика, защото идват затворници от села от градове, ръководството на затвора не знае кое как е, но в тази характеристика задължително е описано - опасен за бягство, брутален, нагъл, организира и т.н., те като постъпи още четат тази характеристика и разбират за какво лице става въпрос. А те като манталитет начин на мислене, поведение- всичките тези са от една група. Как са настанените тук вече трябва да отговори ръководството на затвора, което разбира се от

вчера е освободено както разбрахме”.

Водещ: „Обаче не е логично да бъдат в една килия тримата? Нали, даже е абсурд! Това е пълен абсурд, нали да гледаме и убийствата на Р. К., по какъв начин са извършени с какви мотиви?”

Ст. Т.: „Да! Абсолютно. Те и двамата са хладнокръвни убийци. Това можем спокойно да го кажем, защото те са осъдени и то с тежки присъди, единият има 26 години затвор, другия 32г. и това е тежка присъда на П., така че, аз за това в началото казах. Тези хора би трябвало да стоят под по- различен, по-строг контрол. Не знам сега там точно какъв е закона, каква е практиката в Централния Софийски затвор, но би трябвало тези хора да бъдат изолирани, изолирани и да бъдат контролирани, защото в краен случай вижте какво се получава.”

Кр. З.: „Ама, те и К., К., така наречените К. - братя М.и, известни след серия въоръжени грабежи над чужденци по магистралите, тогава когато рисуваха картата на България, с местата където са извършени грабежите и слагаха черепи на тях и чужденците не смееха да минат през България, тогава се създаде много голямо напрежение, затова тогава се създаде тази структура „магистрална полиция", която имах честта да ръководя като началник, за да се спрат тези магистрални грабежи и това продължи доста дълъг период от време. Беше документирана тяхната престъпна дейност. Те получиха 30 г. лишаване от свобода за серия от въоръжени грабежи на чужденци”.

Водещ: „Има ли опасност обаче да бъдат освободени предсрочно?”

Кр. З.: „Ами, за добро поведение в кавички. Като гледам, че пишат сега непрекъснато се справя добре с наказателния кодекс и наказателно процесуалния и пишат жалби непрекъснато до главния прокурор и до всички инстанции, може и да бъдат освободени ...”

Водещ: „Тоест, освен П. и Р. К., може и К. са се окажат на свобода?”

Ст. Т.: „Него го оправдаха! Само нещо да подчертая на първа инстанция и той почти беше излязъл на свобода, но му се размина заради друго обвинение и той в момента е като следствен в Централния Софийски затвор - не като осъден. И държа да подчертая, че до момента той винаги се е отървявал от затвора и от правосъдието и излиза чист. Как става така - друг въпрос, дълъг за коментар, но ние сякаш и обществото и държавата, някаква като милост проявяваме към такива хора, а тези хора не трябва да са на свобода. Никой не може да ме убеди, този П. публикува многократно и в телевизионни интервюта, публикува и до медии включително аз пуснах моя сайт едно писмо, което е публикувал до ботевградски вестник, в което той твърди, че е невинен, че е натовен за убийството на братята, че познавал роми от килиите, че децата му учили там с роми и нямал нищо общо, но ... Тези хора просто са доказани

рецидивисти, осъдени и не бива тези хора, към тях да се проявява такава толерантност”.

Кр. З.: „Значи, те излязат ли на свобода, това е доказано многократно, те отново ще вършат престъпления и то тежки криминални престъпления, защото и К. и те стреляха по полицаи, по полицейски автомобили, бяха направени заградителни мероприятия. Те не се съобразиха с тях, стреляха и раниха един полицай, така, че тези хора, тази категория, мястото им е в затвора и не трябва да има милост спрямо тях, тъй като отново ще има жертви”.

Водещ: „Добре! Благодаря ви много за този разговор”.

Подсъдимият Т. използвал израза „К.” в събеседването, за да могат хората да разпознаят за кого точно става въпрос. В съзнанието на Т. - Е.М. бил известен като Е.М. „К.”, тъй като при много медийни и други публикации тъжителят бил наричан по този начин.

Назначената в хода на първоинстанционното производство съдебна компютърно-техническа експертиза, с обект на изследване 1 бр. DVD, съдържащ запис на електронен носител на излъчено по телевизия „БНТ“ на 05.04.2018 г. предаване „Д.З.“, дава информация, че от изследването на основните атрибути на мултимедийния файл „SB_05-04- 2018.mpg“, съдържащ запис на въпросното предаване, с времетраене 1 час 34 минути и 27 секунди, е било установено, че датата на създаването на файла е 28.04.2020 г. в 12.18 часа. Липсват метаданни за авторство. Според експертното становище изследването на онлайн платформата на БНТ на препратка с адрес - „<https://bnt.bg/bg/a/sigurnostta-v-zatvorite-komentar-na-krasimir-zanev-i-stefan-tashev>“, е установило наличие на аудио-визуален запис на телевизионното предаване „Д.З.“ по телевизия „БНТ“, излъчено на 05.04.2018 г. Вещото лице дава заключение, че сравнителният анализ е установил съвпадение в заглавието, пълно съвпадение на съдържанието и хронологията на събитията, отразени в откъса от предаването. Експертът е посочил, че може да се счита, че записаният файл на електронен носител в настоящото дело, е идентичен със съдържанието на препратка към интернет страници с мултимедийно съдържание и следователно е автентичен.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства: обясненията на подсъдимия, показанията на свидетелите М. П. и И.Н., заключението на съдебна компютърно-техническа експертиза, както и от писмените доказателства и доказателствени средства, приети по делото: писмо от СДВР, отдел „БДС“, с вх. № 1021445/11.05.2020 г., писмо от ГД „НП“, с вх. № 1021148/08.05.2020 г., писмо от „Връзки с обществеността“ при СРС, писмо от Дирекция „Пресцентър и връзки с обществеността“ при МВР, приобщеният с писмо от БНТ 1 бр. DVD, съдържащ презапис на предаването „Д.З.“, излъчено по програмата „БНТ 1“ на 05.04.2018 г., разпечатка от сайт на „Фрогнюз“, разпечатка от

сайт на „Дневник“, разпечатка от сайт на „Сега.бг“, разпечатка от сайт на „Правен свят“, разпечатка от сайт на „Блиц“, разпечатка от сайт на „24 часа“, разпечатка от сайт на ВКС, и справка за съдимост.

Съдът намери, че горепосочените доказателства, обсъдени в своята съвкупност и поотделно, категорично и без съществени противоречия установяват описаната фактическа обстановка в нейната пълнота, поради което изцяло основа на тях своите фактически изводи.

Доказателствата са безпротиворечиви относно обстоятелството, че на 05.04.2018 г. по БНТ-1 било излъчено телевизионно предаване „Д.З.“, с водещ свидетелят И.Н. и гости подсъдимият С.Т. и лицето К.З.. Темата на предаването била свързана с бягството от затвора на В.П..

Липсва спор, че в проведения разговор между гореспоменатите лица е използван инкриминираният с тъжбата израз „К.“.

Еднопосочен е доказателственият материал и относно точното му съдържание, като по делото не съществува спор и относно авторството на същия. В тази връзка всички събрани и проверени по делото доказателствени източници по безспорен начин установяват, че като гост в предаването „Д.З.“ по БНТ-1, излъчено на 05.04.2018 г., подсъдимият Т. е използвал инкриминирания с тъжбата израз „К.“ в следните изречения: „Те са били двама или трима в килията, ако за третия е било вярно, че е Е.М. – К., силно се съмнявам, че точно той ще докладва каквото и да е било“ и „Използват всякакви механизми за забавяне на процеса, за протакане, шиканиране с многобройни жалби, отводи, така, че едва ли К. ще каже такова нещо“.

Не се спори и относно обстоятелството, че инкриминираният с тъжбата израз се отнася към частния тъжител М..

Законосъобразно в основата на фактическите си изводи съдът е поставил показанията на свидетеля И.Н., като последователни и безпротиворечиви, и за които не може да се приеме каквато и да е предубеденост с оглед липсата на основания за това. От същите се установява познанството му с подсъдимия, както и обстоятелството, че с последния са колеги и работят в един и същи ресор. Свидетелят дава подробни показания, че е бил водещ на предаването „Д.З.“ по БНТ-1, на което подсъдимият, заедно с К.З., са били гости през месец април 2018 г., че темата на предаването е била „Бягството от правосъдие“, а поводът за гостуването - бягството от затвора на лицето В.П.. Свидетелят изчерпателно описва, че личността на тъжителя М. не е била предмет на разговора, а са били обсъждани операции, акции при задържания, включ. като пример и задържането на тъжителя М., като показанията му съдържат детайлни сведения, че вероятно се е споменало името на тъжителя Е.М. по време на беседата, че последният е медийно известен години наред като „К.“, както и че е възможно по време на разговора, жалбоподателят освен с името си, да е наречен и с прякор, а като

такъв, чрез който е възможно да е споменат, е „К.“, но заявява липса на спомен кой точно от присъстващите е употребил този израз. Събраните чрез разпит на свидетеля И.Н. гласни доказателства, са източник на информация и относно споделеното от него за съществуващо интервю с дъщерята на тъжителя, в което последната обяснява, че „К.“ е прякор на нейния баща от ученическите години. Показанията на свидетеля Н. напълно кореспондират със заключението на вещото лице по СКТЕ и писмените доказателства по делото. Поради това и съдът дава вяра на показанията на свидетеля относно тези факти като достоверни и кореспондиращи с останалия събран по делото доказателствен материал.

Правилно първоинстанционният съд е кредитирал изцяло показанията на свидетеля М. П.. От същите се установява познанството му с жалбоподателя, знанието му за появили се през 2013 г. прякори на частния тъжител, като „К.“ и „К.“ в медийното, интернет пространството и вестниците, както и обстоятелството, че към тъжителя в затвора никой не се обръща с прякора „К.“ или „К.“, или чрез каквото и да е друго прозвище, а бива наричан „бате Е.“, „господин М.“, „чичо Е.“. Показанията му съдържат информация още, че появилите се прякори на тъжителя „К.“ и „К.“, са му станали известни от интернет и от вестниците, когато е бил извън затвора, за недоволството и засягането от страна на тъжителя, че бива наричан с тези псевдоними, както и че на свидетеля не е известно в Кремиковци и в гр. София някой да назовава тъжителя „К.“. Верен е изводът на първостепенния съд, че показанията на свидетеля М. П. са в унисон с останалите доказателства по делото, и в частност с приобщените публикации от електронните сайтове на различни медии. Ето защо анализът на тези гласни доказателствени материали, вътрешната им непротиворечивост и обективност, и съпоставката им с останалите доказателства обуслови крайния извод за тяхната достоверност.

Законодателното разрешение, включващо задължение да се постанови присъда след анализ на всички събрани доказателства, изисква съдът да извърши прецизна и правдива оценка на обясненията на подсъдимия. В наказателния процес обясненията имат специфична функция - от една страна те са средство за защита на привлечения към углавна отговорност деец, а от друга са доказателствено средство - източник на факти, изхождащи от лице, стоящо най-близо до изследваните обстоятелства. Доколкото подсъдимият е най-силно заинтересован от благоприятен за него изход на делото, обясненията му следва да бъдат преценени внимателно, на плоскостта на собствената им логическа непротиворечивост и при съпоставката им с останалия събран доказателствен материал. Твърденията му са, че е криминален репортер, занимаващ се с разследвания, като в процесния случай е участвал в предаване по „БНТ-1“, заедно с К.З., по покана на свидетеля И.Н., който организира предаването на тема свързана с бягство от затвора на лицето В.П.. Обясненията на подсъдимия са, че

не е имал за цел да обиди или оклевети тъжителя, а е използвал инкриминираният израз „К.“, тъй като жалбоподателят е известен по този начин в множество медийни публикации, и за да бъде разпознат по-лесно от зрителите на предаването. Съдът кредитира обясненията на подсъдимия. Твърденията му, както правилно е приел и първоинстанционният съд, са в синхрон със събраните по делото доказателства. Настоящият състав споделя становището на районния съд, че тезата на подсъдимия не се явява изолирана от другите доказателства, напротив подкрепя се от останалия приобщен в хода на производството доказателствен материал - гласните доказателства, събрани чрез разпита на свидетеля И.Н., както и от писмените доказателства по делото - писмо от „Връзки с обществеността“ при СРС, писмо от Дирекция „Пресцентър и връзки с обществеността“ при МВР, разпечатка от сайт на „Фрогнюз“, разпечатка от сайт на „Дневник“, разпечатка от сайт на „Сега.бг“, разпечатка от сайт на „Правен свят“, разпечатка от сайт на „Блиц“, разпечатка от сайт на „24 часа“, разпечатка от сайт на ВКС, поради което не съществува пречка да бъдат кредитирани с доверие. В заключение при преценката за достоверност на обясненията на подсъдимия, съдът се довери на изложеното, че използваният от него израз „К.“, е бил с цел да представи по достъпен и лесен за възприемане от аудиторията на предаването начин личността на частния тъжител.

На изготвената експертиза съдът даде вяра, като прецени, че е обективно и компетентно изготвена и има отношение към предмета на доказване по делото.

Подобно на първата инстанция, настоящият състав на съда кредитира представените по делото писмени доказателства. Същите кореспондират с показанията на разпитаните свидетели, относими са към главния факт на доказване в производството и допринасят за изясняването на обективната истина.

Фактически констатации за съдимостта на подсъдимия, съдът изведе от приложената по делото справка за съдимост.

Съдът намира за необходимо, на първо място, от правна страна да се произнесе по довода на жалбоподателя, че атакуваният първоинстанционен акт е неутрализиран, а доказателствата по делото са тълкувани превратно. В отговор на доводите и възраженията, изложени от тъжителя в съдебното заседание пред настоящата инстанция, въззивният съд не се съгласява с твърденията му, че присъдата на първоинстанционния съд е неутрализирана, а доказателствата по делото - изопачени. Този състав на съда счита, че присъдата на районния съд не страда от липса на мотиви, тъй като в нея са изложени фактическите и правни съображения на съда по повдигнатите обвинения. Присъдата кореспондира със събраните доказателства и намира опора в установените фактически положения по делото. Правилно и обосновано първоинстанционният съд е преценил доказателствената съвкупност като непротиворечива и позволяваща по категоричен начин да се изведе описаната

фактическа обстановка. Настоящата инстанция, подобно на първата, не откри разминавания или противоречия в доказателствените материали, които да опровергават възприетите фактически положения или да породят съмнения в тяхната правилност. В присъдата са обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност всички доказателствени източници, като същите са ценени, както съобразно тяхната вътрешна устойчивост, така и с оглед на съответствието им с останалите доказателства по делото. Съдът е направил цялостен анализ на всички относими доказателствени материали и е дал отговор на въпроса кои от тях кредитира и по какви съображения. Вътрешното убеждение на първия съд по релевантните за обвинението факти е формирано при спазване на изискването по чл. 14, ал. 1 НПК за обективно, пълно и всестранно изследване на обстоятелствата по делото, и при формирането му не се констатира наличие на процесуални пороци. Значимите за обвинението обстоятелства са изяснени обективно и в пълнота, като не се установи оценката на доказателствата да е извършена в нарушение на правилата на формалната логика или чрез превратното им тълкуване. Ето защо оплакването на тъжителя за противното, е неоснователно.

Доводът на жалбоподателя, че е нарушено правото му на справедлив съдебен процес по чл. 6, пар. 1 от ЕКЗПЧОС, както и че е налице нарушение на чл. 14, пар. 1 от Международния пакт за граждански и политически права, съдът намира за неоснователен. От една страна, оплакването на жалбоподателя в тази насока, е напълно бланкетно, а от друга, от данните по делото не може да бъде направен подобен извод. Обратно, на тъжителя е осигурено активно участие в производството, бил му е назначен служебен повереник, и са били охранени всички негови процесуални права, за да може последният пълноценно да участва в процеса, с цел защита на своите права и законни интереси.

Възражението на тъжителя в насока, че са накърнени правата му по чл. 3 от ЕКЗПЧОС и по чл. 4 от Хартата на ЕС, също е несъстоятелно, доколкото цитираните разпоредби са неотнесими към процесния случай.

При така установената фактическа обстановка и след прецизен анализ на доказателствената съвкупност, въззивната инстанция намира от правна страна, че заключението на районния съд, че деянието на подсъдимия СТ. Б. Т. е несъставомерно от обективна страна е обосновано и законово издържано. Правните изводи на съда са съобразени с доказателствата по делото, установената фактическа обстановка и със закона. Същите почиват на вярна интерпретация на доказателствата по делото, направени са след събиране и проверка на всички възможни доказателства, които са обсъдени логично и не са изопачени.

По обвинението по чл. 148, ал. 1, т. 1 и т. 2 вр. чл. 146, ал. 1 НК:

За да е осъществен съставът на престъплението обида по чл. 146, ал. 1 НК се изисква, от обективна страна, деецът да каже или извърши нещо унизително за честта и

достойнството на другото в негово присъствие.

От обективна страна изпълнителното деяние на обидата се състои от две форми - казване или извършване на нещо унижително за честта и достойнството на другото в негово присъствие. С обидата деецът дава своя негативна оценка за личността на пострадалия под формата на мнение, метафори, епитети, квалификации, сравнения и жестове, които не съдържат проверими факти от обективната реалност и по своето съдържание засягат честта и достойнството на адресата на същата информация, като се обективират с такава цел. Когато обидата е вербална, засягащи честта и достойнството могат да бъдат ругателни думи или изрази. Унижителният характер на казаното или извършеното от дееца се преценява на основата на приетите в обществото морални норми за нормално човешко общуване, зачитане на честта и достойнството на всекиго. В този смисъл казаните думи могат да представляват обида, тогава когато обективно се разминават с общоприетите морални норми. Поради това личните възгледи на лицето, към което се отправя обидата, са без значение за наказателноправната оценка относно характера на казаното. Обидата е резултатно престъпление и то е довършено, когато унижителните за честта и достойнството на пострадалия думи са извършени в негово присъствие, но е възможно тези действия да бъдат възприети от него и неприсъствено - когато той ги чуе, прочете или види, след разпространението им чрез печатно произведение или по друг начин.

В настоящия случай с тъжбата се претендира ангажиране на наказателната отговорност на подсъдимия за това, че на 05.04.2018 г. в гр. София, в предаването „Д.З.“ по БНТ - 1 чрез израза „К.“, използван в изреченията: „Те са били двама или трима в килията, ако за третия е било вярно, че е Е.М. - К., силно се съмнявам, че точно той ще докладва каквото и да е било“ и „Използват всякакви механизми за забавяне на процеса, за протакане, шиканиране с многобройни жалби, отводи, така, че едва ли К. ще каже такова нещо“ подсъдимият Т. е казал нещо унижително за честта и достойнството на Е.М. в негово присъствие и обидата е нанесена публично и е разпространена по друг начин /по телевизията/.

Доказателствата по делото са еднопосочни, а и този факт не се оспорва от страните, че като гост на предаването „Д.З.“, излъчено на 05.04.2018 г. по БНТ – 1, подсъдимият Т. е използвал израза „К.“ в следните изречения: „Мисля, че те са били двама или трима в килията, ако за третия е вярно, че е Е.М. - К., силно се съмнявам, че точно той ще докладва каквото и да е било“ и „Използват всякакви механизми за забавяне на процеса, за протакане, шиканиране с многобройни жалби отводи, така, че едва ли К. ще е човека, който ще каже такова нещо“. Следователно авторството на инкриминирания израз в лицето на подсъдимия безспорно се доказва по делото.

Въззивната инстанция обаче споделя доводите на районния съд, че в процесната хипотеза изразът „К.“ е използван от подсъдимия в горесцитираните изречения, не като

епитет, целящ да унизи честта и достойнството на лицето, за което се отнася, а като прякор /прозвище/ - Е.М. – К./, за да могат зрителите на предаването по-бързо и лесно да разпознаят за кого точно става дума.

От ангажираните по делото писмени и гласни доказателства се установява, че името на тъжителя се свързва с прозвището „К.“, което прозвище датира в интернет средите преди датата на процесното предаване, както и че в медийното и интернет пространството Е.М. е популярен именно с него, поради което и употребеният от подсъдимия израз „К.“ няма обиден характер, а способства личността на жалбоподателя да бъде възприета по разбираем и достъпен начин от аудиторията на предаването, свързайки го тъкмо с псевдонима, с който последният е известен - „К.“. В този смисъл въззивният съд се солидаризира с изводите на първостепенния, че от данните по делото – приложените разпечатки от електронните сайтове на различни медии, както и тези от електронния сайт на ВКС, а също и от писмо от ГД „НП“, с вх. № 1021148/08.05.2020 г., писмо от Дирекция „Пресцентър и връзки с обществеността“ при МВР, и писмо от „Връзки с обществеността“ при СРС, е видно, че тъжителят Е.М. е бил индивидуализиран не само с личното и фамилното си име, но и с прозвището /прякора/ „К.“. В направените от подсъдимия изявления, изразът „К.“, не съдържа оценка на подсъдимия за тъжителя, която да го характеризира в негативна светлина, а единствено индивидуализира лицето Е.М. чрез неговия прякор. В казаното от подсъдимия не се съдържат унизителни за честта или достойнството на частния тъжител обстоятелства, твърдения, епитети или квалификации, като представянето на едно лице чрез неговия прякор, наред с имената му, само по себе си не може да се счита за такова обстоятелство. Доколкото доказателствата по делото сочат, че тъжителят Е.М. освен със собствените си лично и фамилно име, се индивидуализира и с прозвището „К.“, то в процесния случай, изразът „К.“ не може да се счете за такъв с унизителен и обиден характер, и обективно не би могъл да засегне честта и достойнството на лицето, за което се отнася. Затова е и верен изводът на контролирания съд, че изразът „К.“, в конкретния случай е използван от подсъдимия не като обидна дума, а като прозвище /прякор/, за който, предвид множеството предходни публикации, подсъдимият е знаел, че Е.М. е бил известен в медийното пространство.

С оглед наведените възражения от тъжителя, че използваният от подсъдимия израз „К.“ представлява тежка и жестока обида, която „страшно тежко“ приема и „абсолютно много се дразни“, въззивният съд следва да отбележи, че се солидаризира с мотивите на първоинстанционния съд касателно липсата на обиден характер на инкриминирания в тъжбата израз „К.“. Обидата винаги е изразяване на отрицателно мнение за дадено лице, като съдебната практика в това отношение е константна, че критерият, въз основа на който се извършва преценка, дали употребените думи и изрази са такива с обидно съдържание или не, е обективен и не зависи от субективните възприятия и интерпретации на засегнатото лице. За да бъде съставомерно деянието,

необходимо е същото да бъде извършено по неадекватен начин, чрез ругатни, неприлични жестове, думи само с отрицателно значение и пр., каквито в конкретния случай не се констатира. Субективното възприятие от страна на тъжителя, който твърди, че се чувства обиден от посочения в тъжбата израз, и за него същият представлява тежка и жестока обида, която нарушава достойнството му, не може да се вмени във вина на подсъдимия, тъй като не се установява последният да е употребил вулгарни, цинични или генерално неприемливи за обществото епитети, нито от контекста на посоченото в тъжбата може да се извлече твърдението от ЧТ обиден характер.

По тези съображения, правилно в съответствие с установената по делото фактическа обстановка и събраните доказателства първоинстанционният съд е посочил, че основният състав на престъплението обида не е осъществен от обективна страна, тъй като не се установява изреченото да има обиден, тоест позорящ личността на тъжителя характер, и такъв накърняващ и унижаващ неговата чест и достойнство.

Доколкото въззивната инстанция, подобно на първата, достигна до извод за обективна несъоставомерност на извършеното от подсъдимия, то се явява безпредметно и изследването на това дали последният е осъществил от субективна страна състава на вмененото му престъпно посегателство, както и квалифицираните състави на престъплението от този вид, вменени с тъжбата.

По обвинението за извършено престъпление по чл. 148, ал. 2 вр. ал. 1, т. 1 и т. 2 вр. чл. 147, ал. 1 НК:

За да бъде осъществен съставът на престъплението „клевета“ по смисъла на чл. 147, ал. 1 НК, е необходимо от обективна страна да бъде установено, че субектът на престъплението е разгласил неистинско позорно обстоятелство за пострадалото физическо лице или му е приписал неизвършено от него престъпление.

Първата, алтернативно предвидена, в диспозицията на чл. 147, ал. 1 НК, форма на изпълнително деяние на престъплението „клевета“ – разгласяване на позорно обстоятелство за другото, се осъществява чрез довеждане до знанието на трети лица на твърдения за съществуването на определен факт, свързан с личността на пострадалия – относно неговото минало или настоящо поведение, укоримо от гледна точка на господстващия морал (вж. Р 464-81-І) прояви от личния му живот, негови служебни или обществени изяви или отрицателни качества, които са, от една страна, неверни, несъответни на обективната действителност, а от друга – са от естество да накърнят доброто му име в обществото, тъй като характеризират отрицателно личността на пострадалия.

Втората възможна форма на изпълнително деяние, инкриминирана в разпоредбата на чл. 147, ал. 1 НК – приписване другиму на извършено престъпление, се осъществява чрез довеждане до знанието на трети лица, от страна на дееца, на

твърдения, че пострадалият е извършил конкретно престъпление, което той в действителност не е извършил (вж. Р 464-81-I и Р 80-98-I).

В съдебната практика и в правната доктрина се приема, че предмет на престъплението „клевета“ могат да бъдат твърдения с конкретно съдържание, които носят информация за точно определено обстоятелство или явление. То следва да е позорно, недостойно от гледна точка на общоприетите морални разбирания и да предизвиква еднозначна негативна оценка на обществото, или в частност – да приписва извършването на престъпление. На следващо място, тези факти трябва обективно да бъдат съобщени, а не да се извеждат чрез предположения, асоциации, интерпретации или други форми на субективна психическа дейност (вж. Р 452-10-III).

Престъплението, уредено в цитирания законов текст е резултатно, като за довършеността му се изисква твърденията на дееца в посочения по-горе смисъл да са доведени до знанието на поне едно трето лице, явяващо се в случая предмет на посегателство. За съставомерността на деянието от обективна страна, не е необходимо деянието да е извършено присъствено спрямо пострадалия.

От субективна страна, клеветата е престъпление, което може да се осъществи както с пряк, така и с евентуален умисъл. Във всички случаи, обаче, субектът трябва да съзнава позорния характер на разгласяването обстоятелство или престъпният характер на приписваното деяние, както и неистинността на позорното обстоятелство или това, че пострадалият не е извършил приписваното му престъпление (вж. Р 745-91-III). Когато клеветата се извършва с пряк умисъл, деецът е сигурен, че позорното обстоятелство е неистинско или, че приписваното му престъпление не е извършено от пострадалия, като цели твърденията му да стигнат до съзнанието на поне едно трето лице. Когато клеветата се извършва с евентуален (косвен) умисъл, деецът може да не е сигурен в действителното положение, но въпреки това да прави съответното твърдение, или да не е сигурен, че неговите твърдения могат да бъдат възприети от трето лице, но да се примирява с тази възможност.

В настоящата хипотеза и във връзка с повдигнатото обвинение за клевета, отново е инкриминиран изразът „К.“, използван от подсъдимия Т. в предаването „Д.З.“, излъчено на 05.04.2018 г. по БНТ – 1, в следните изречения: „Мисля, че те са били двама или трима в килията, ако за третия е вярно, че е Е.М. - К., силно се съмнявам, че точно той ще докладва каквото и да е било“ и „Използват всякакви механизми за забавяне на процеса, за протакане, шиканиране с многобройни жалби отводи, така, че едва ли К. ще е човека, който ще каже такова нещо“.

Въззивният съдебен състав изцяло споделя правния извод на първоинстанционния, че подсъдимият следва да бъде оправдан и по обвинението за извършено престъпление по чл. 148, ал. 2 вр. ал. 1, т. 1 и т. 2 вр. чл. 147, ал. 1 НК. Това е така, защото деянието, което частният тъжител е инкриминирал по делото, не

съставлява клевета по смисъла на чл. 147, ал. 1 НК. В случая, както правилно е приел и СРС, липсват кумулативно изискуеми елементи от престъпния състав.

Изложените от въззивния съд при обвинението за обида по-горе съображения досежно характера на използвания от подсъдимия в процесното предаване инкриминиран израз „К.“, а именно като прякор /прозвище, псевдоним/ на частния тъжител ЕМ. Д. М., съответно и мотивите за неговата обективна несъставомерност, намират пълно приложение и при обсъждане на съставомерността на деянието за престъплението по чл. 148, ал. 2 вр. ал. 1, т. 1 и т. 2 вр. чл. 147, ал. 1 НК, поради което ненужно се явява тяхното преповтаряне. Само за пълнота на изложението следва да се отбележи, че е законосъобразен изводът на първия съд, че доколкото изразът „К.“ е използван от подсъдимия като прозвище /прякор/ на Е.М., същият не представлява твърдение за позорно за личността на тъжителя обстоятелство, а единствено представя неговата личност пред публиката чрез прозвището му, с предназначение същият да бъде възприет по-лесно и разбираЕ.. Конкретиката на употребения израз от подсъдимия Т. от гледна точка на контекста на мястото и начина на обективизирането му, не излага твърдение за съществуването на определен факт, свързан с личността на М., който е от естество да накърни доброто му име в обществото от гледна точка на морала. За да е налице клевета в случая, трябва фактите и съпровождащите ги обстоятелства да са обективно позорни, а нито един от инкриминираните изрази и изявления не е позорящ.

Ето защо в съответствие с материалния закон, СРС правилно е изяснил от обективна страна, че деянието е несъставомерно, тъй като отъждествяването на едно лице с известния му в публичното пространство прякор /прозвище/, не би могло да представлява позорно обстоятелство за лицето, във връзка с което е направено изявлението, нито представлява такова за извършено престъпление от това лице. Обективизираното от страна на подсъдимия изявление, свързващо личността на частния тъжител с прозвището му „К.“, в случая не може да бъде средство за осъществяване на изпълнителното деяние на клеветата и не е елемент от състава на престъплението.

В заключение следва да се посочи, че употребеният от подсъдимия израз в посочения по-горе смисъл, не се явява клеветнически, както правилно е приел и първият съд. Същият не съдържа твърдение за съществуването на определени факти, свързани с личността на пострадалия – относно неговото минало или настоящо поведение, укоримо от гледна точка на господстващия морал, прояви от личния му живот, негови служебни или обществени изяви или отрицателни качества, които са от една страна неверни, несъответни на обективната действителност, а от друга – са от естество да накърнят доброто му име в обществото, тъй като характеризират отрицателно личността на пострадалия. Подсъдимият не е изнесъл определена информация за ЧТ, която да е невярна и да се явява позоряща го, а единствено е

използвал израза „К.“ като прякор на тъжителя М., за да могат зрителите да разпознаят лицето, за което се говори в предаването, който израз обаче не може да се квалифицира като клеветническо твърдение.

Поради това и доколкото в случая е налице несъставомерност и на второто вменено престъпление - за клевета, то са налице основанията за признаване на подсъдимия за невинен и оправдаването му по предявеното му обвинение по чл. 148, ал. 2 вр. ал. 1, т. 1 и т. 2 вр. чл. 147, ал. 1 НК, затова и проверяваният първоинстанционен съдебен акт е законосъобразен.

С оглед на това и съобразявайки възприетия от настоящия въззивен състав извод за липса на обективна съставомерност на инкриминираното с тъжбата деяние, обсъждането на субективната му страна, както и наличието на квалифициращите признаци, е безпредметно.

Предвид крайния изход на делото и в съответствие с разпоредбата на чл. 190, ал. 1 НПК, законосъобразно районният съд е възложил в тежест на частния тъжител сторените по делото разноси, в размер на 400 лв. за СКТЕ, както и направените от подсъдимия разноси по делото за адвокатско възнаграждение, от 1000 лв.

При извършената, на основание чл. 314 НПК, цялостна служебна проверка на правилността на атакуваната присъда, въззивната инстанция не констатира наличието на никакви други основания, които да налагат нейното изменяване или отмяна, поради което и предвид на посочените съображения, постанови своето решение.

Водим от всичко изложено, и на основание чл. 334, т. 6 вр. чл. 338 НПК,
Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда № 20239264 от 29.10.2020 г., постановена по НЧХД № 7063/2018 г. по описа на СРС, Наказателно отделение, 100 състав.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____